

Sygn. akt: III AUa 778/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska (spr.)

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Jacek Zajązkowski

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2013 r. w Łodzi

sprawy **Z. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o wysokość emerytury,

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku

z dnia 6 marca 2012 r., sygn. akt: VI U 1311/11;

1. z apelacji organu rentowego zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;

2. oddala apelację wnioskodawcy.

Sygn. akt III AUa 778/12

UZASADNIENIE

Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 31 marca 2011r., odmówił Z. S. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Zaskarżając powyższą decyzję w całości ubezpieczony wniósł o jej zmianę. W uzasadnieniu domagał się ponownego przeliczenia wysokości emerytury z uwzględnieniem w podstawie wymiaru wynagrodzeń z okresu zatrudnienia w (...) w R. w okresie od 1 lutego 1972r. do 30 czerwca 1972r. na podstawie zaświadczenia z dnia 8 sierpnia 1973r., tj. w kwocie po 5.705,00 zł oraz zeznań świadków R. J. i A. J., zamiast wynagrodzenia zaliczkowego przyjętego w angażu z dnia 1 lutego 1972r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego odrzucenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy podał, że sprawa podstawy wymiaru emerytury została prawomocnie osądzona orzeczeniem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 30 grudnia 2008r. sygn. akt VIU 919/08. Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2011r. Sąd Okręgowy w Płocku odrzucił odwołanie Z. S. uzasadniając, że wysokość emerytury została ustalona prawomocnym orzeczeniem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 30 grudnia 2008r. na mocy, którego do ustalenia

wysokości emerytury przyjęto wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia w (...) w R. w wysokości po 2.000,00 zł miesięcznie w okresie od 1 lutego 1972r. do 30 czerwca 1972r. oraz po 5.705,00 zł miesięcznie w okresie od 1 lipca 1972r. do 30 września 1972r. W wyniku złożonego zażalenia na powyższe postanowienie, Sąd Apelacyjny w Łodzi w dniu 24 sierpnia 2011r. wydał postanowienie, w którym uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Płocku do ponownego rozpoznania ze względu na złożenie nowego dowodu w postaci opinii biegłego rewidenta z dnia 9 listopada 2011r. „w sprawie uznania dokumentów wystawionych przez (...) w R. - byłego pracodawcę Z. S., jako podstawę wymiaru jego emerytury”.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku wyrokiem z dnia 6 marca 2012r. zmienił zaskarżoną decyzję i ponownie ustalił – poczynając od 1 marca 2011r., wysokość emerytury Z. S. przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalił na 89,46% (po uwzględnienie wynagrodzeń w okresie od 1 lutego 1972r. do 30 września 1972r. w kwotach po 5.705 zł miesięcznie).

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym:

Z. S., ur. w dniu (...), decyzją z dnia 26 lutego 2008r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał prawo do emerytury od dnia 11 marca 2008r.

W dniu 16 czerwca 2008r. Z. S. złożył do organu rentowego wniosek o ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń z lat 1961 - 1963 z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w R., z lat 1966 - 1968 z tytułu zatrudnienia w Stacjach (...)w W. oraz z okresu od 1 lutego 1972r. do 30 czerwca 1972r. z tytułu zatrudnienia w Wojewódzkim Związku (...) w R..

Decyzją z dnia 27 czerwca 2008r. przeliczono wysokość emerytury. Następnie została ona zaskarżona do Sądu Okręgowego w Płocku, który wyrokiem z dnia 30 grudnia 2008r. zmienił decyzję ZUS. Wykonując prawomocny wyrok sądu decyzją z dnia 29 stycznia 2009r. organ rentowy ustalił podstawę wymiaru emerytury odwołującego z okresu 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wynagrodzenia za poszczególne lata przyjęto w kwotach określonych z wyroku sądu. Z tytułu zatrudnienia w (...) w R. przyjęto wynagrodzenie po 2.000,00 zł miesięcznie w okresie od 1 lutego 1972r. do 30 czerwca 1972r. wyliczone na podstawie dokumentacji zastępczej, tj. angażu z dnia 1 lutego 1972r. oraz po 5.705,00 zł miesięcznie w okresie od 1 lipca 1972r. do 30 września 1972r. - wyliczone na podstawie zaświadczenia z dnia 8 sierpnia 1973r.

Kolejny wniosek Z. S. z dnia 21 stycznia 2010r. o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzeń minimalnych organ rentowy oddalił decyzją z dnia 27 stycznia 2010r. Odwołanie od tej decyzji Sąd Okręgowy w Płocku odrzucił postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2010r., a zażalenie odwołującego zostało oddalone przez Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2010r.

Z. S. w dniu 6 września 2009r. złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego decyzją z dnia 29 stycznia 2009r., a następnie w dniu 23 września 2009r. skargę na sposób załatwienia sprawy przez ZUS. Decyzją z dnia 15 października 2009r. organ rentowy odmówił wznowienia postępowania stwierdzając, że wnioskodawca nie wskazał żadnych nowych okoliczności lub dowodów stanowiących podstawę do wznowienia postępowania. Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2011r. Sąd Okręgowy w Płocku odrzucił odwołanie Z. S., a jego zażalenie zostało oddalone przez Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z dnia 17 lutego 2011r.

W dniu 7 marca 2011r. Z. S. złożył ponownie wniosek o przeliczenie emerytury w trybie art. 114 ustawy emerytalnej z uwzględnieniem wynagrodzeń w (...) w R. w okresie od 1 lutego 1972r. do 30 września 1972r. Do wniosku dołączył kserokopię opinii biegłego rewidenta w sprawie uznania dokumentów wystawionych przez (...) w R. z dnia 9 listopada 2010r. Odział ZUS odmówił prawa do ponownego ustalenia wysokości świadczenia decyzją z dnia 31 marca 2011r. na podstawie art. 114, art. 116 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2009r. w sprawie VIU 314/09 Sąd Okręgowy orzekając w sprawie z odwołania R. J. - współpracownika wnioskodawcy zatrudnionego w tożsamym okresie na tym samym stanowisku oraz legitymującego się identycznym zaświadczeniem wystawionym w dniu 8 sierpnia 1973r. przez (...) zmienił zaskarżoną decyzję ustalając wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia R. J. - zgodnie z treścią t/w zaświadczenia, wskazując, iż wynagrodzenie pracowników laboratorium składało się z kwoty stałej wypłacanej zaliczkowo oraz wartości uzależnionej od przerobu laboratorium.

Z. S. w okresie od 1 lutego 1972r. do 30 września 1972r. otrzymywał przeciętne wynagrodzenie miesięczne w kwotach po 5.705,00 zł.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Przeprowadzone bowiem w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe z akt osobowych dotyczących zatrudnienia odwołującego w (...) w R. zawierających świadczenia o zatrudnieniu i angaż i zeznań świadka T. K. oraz wyrok i uzasadnienie Sądu Okręgowego w Radomiu, który zapadł w stosunku do osoby legitymującej się tożsamym zaświadczeniem wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, co wnioskodawca, pozwoliło na ustalenie sposobu wynagradzania, polegającego na ustaleniu stałej kwoty miesięcznego wynagrodzenia i kwoty zmiennej uzależnionej od wielkości przerobu. Z zakwestionowanego przez ZUS zaświadczenia z dnia 8 sierpnia 1973r. wynika przeciętne miesięczne wynagrodzenie wnioskodawcy w w/w okresie w kwocie 5.705,00 zł. Określenie „przeciętne” oznacza średnią arytmetyczną i przy zastosowaniu działania przeciwnego, to jest mnożenia kwot wskazanych w zaświadczeniu przez wskazany okres zatrudnienia uzyskujemy kwoty wypłacone faktycznie wnioskodawcy od 1 lutego 1972r. do 30 września 1972r. Według tych obliczeń wskaźnik wysokości podstawy wymiaru liczony z 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wynosi 89,46%. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.

W apelacji organ rentowy zaskarżył wskazany wyrok w całości zarzucając:

- naruszenie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez zaniechanie odrzucenia odwołania w sprawie wcześniej prawomocnie osądzonej;
- naruszenie przepisu art. 403 § 2 k.p.c. polegające na wznowieniu postępowania, mimo że strona mogła skorzystać ze środków dowodowych w poprzednim postępowaniu;
- naruszenie przepisu art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polegające na ponownym ustaleniu wysokości emerytury, mimo nieprzedłożenia nowych dowodów ani ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, której mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość;
- naruszenie przepisu art. 379 pkt 3 k.p.c. poprzez prowadzenie postępowania oraz wydanie wyroku w sprawie, która została wcześniej prawomocnie osądzona;
- obrazę przepisu art. 366 k.p.c. poprzez naruszenie powagi rzeczy osądzonej i nakazanie przeliczenia wysokości świadczenia w sposób odmienny niż dokonane poprzednio na mocy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 30 grudnia 2008r. sygn. akt VI U 919/08;
- naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. polegające na błędnej ocenie odwołów poprzez uznanie za udowodnione, że odwołujący w okresie od 1 lutego 1972r. do 30 września 1972r. otrzymywał miesięczne wynagrodzenie w wysokości 5.705,00zł, mimo że z zaświadczenia pracodawcy nie wynika jakiego okresu rozliczeniowego dotyczy przeciętne wynagrodzenie.

Wskazując na wyżej wymienione zarzuty organ rentowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i odrzucenie odwołania, zaś w przypadku nieuwzględnienia wniosku o odrzucenie odwołania, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Apelację wywiódł również ubezpieczony, który zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej ustalenia daty początkowej określonego w nowej wysokości świadczenia na dzień 1 marca 2011r., zarzucając nieuzasadnione zaniechanie jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie.

Skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i ustalenie daty początkowej od dnia 16 czerwca 2008r.

Z. S. wniósł także o oddalenie apelacji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest zasadna, co skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania.

Sąd Apelacyjny podziela w całości - zawarte w apelacji - stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy z uwzględnieniem wynagrodzenia udokumentowanego zaświadczeniem z 8 sierpnia 1973r. obejmującym okres od 1 lutego do 30 września 1972r. osiąganego z tytułu zatrudnienia w (...) w R., albowiem ta kwestia była prawomocnie rozstrzygnięta wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 30 grudnia 2008r. sygn. akt VIU 919/08 i objęta jest powagą rzeczy osądzonej.

Przedstawiona przez wnioskodawcę w niniejszej sprawie prywatna opinia biegłego rewidenta, na której wnioskach oparł swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy, nie jest dowodem w rozumieniu art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to jest nowym dowodem istniejącym przed wydaniem decyzji, który ma wpływ na wysokość świadczenia. Zeznania autora opinii nie są wiarygodne i przekonujące i nie stanowią podstawy do zmiany wysokości podstawy wymiaru świadczenia, gdyż autor opinii sporządził ją na podstawie dowodów (w tym zaświadczenia z 8 sierpnia 1973r.), którymi Sąd Okręgowy dysponował już w poprzednim postępowaniu, zakończonym wyrokiem z 30 grudnia 2008r. Sama zaś odmienna ocena dowodów nie może być podstawą wznowienia postępowania i ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Tym samym, Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony dokonał zmiany zaskarżonej decyzji z 31 marca 2011r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uwzględniając apelację organu rentowego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie, jednocześnie - na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację wnioskodawcy, jako całkowicie niezasadną.